

Heti üzenet 2017 November 13.

Kegyelem, kontra Krisztus mindenekfölött

...ne legyünk tovább kiskorúak, kiket hullámok sodornak el, s a tanítás akármilyen szele találmányra ide-oda hajt úgy, ahogy azt az emberi szeszély és ravasz tévelygők fogásai [diktálják]

ellenkezőleg, igazságban élve, szeretetben járva, nőjünk bele minden ponton abba, aki a fej, a Felkentbe (Efezus 4:13-14 Csia ford.)

Az elmúlt évek során (mint tudjuk) elindult egy új irányzat a kegyelemtan.

Ez egy olyan újonnan felfedezett "kijelentés", mely minden más igazságot felülbírá, felülüberel ma az Egyházban. A "Kegyelem mindenek fölött" félresöpri Isten ama tulajdonságát, hogy Ő közben büngyülölő, és ugyanezt várja el népétől is, de félresöpri azt a tényt is hogy Isten királyságának alapja: jogosság, igazság minden korszakban, minden körülmények között.

Ehelyett azt hallhatjuk, hogy egy kiragadott igazság fundamentumán állva a következőket hirdetik: bűnözhetünk, bukhatunk, utána pedig nyugodt szívvel mondhatjuk hogy bűnünk nem bűn, és bukásunk nem bukás. Hiszen Isten kegyelmes. Ebben a folyamatban az emberi lelkiismeret fokozatosan elhal, elsorvad. És a tudomány nélkül való nép elvész.

Mivel ma az Egyház nem bibliázik, nem imádkozik, mintha önszántából kínálná fel önmagát prédául emberi szeszély, és ravasz tévelygők fogásai számára.

Ma az Egyház törbe esik mivel kiskorú, önállósága nincs, sem pedig képessége arra hogy szétválassza a jót a rossztól, mindent hallgat, mindent megesz, mindent befogad. Igen, ma az Eklézsia mindenevő.

Sajnos azt látom hogy a kegyelemtan nem egy lefutott, nem egy kimerített dolog, tehát még egy jó ideig trend marad. Régen ebből prédikáltak: "Krisztus mindenekfölött". Ma a Youtube és egyéb média csatornákból ez ömlik: "Kegyelem mindenekfölött"

Borzasztó azt olvasnom, hogy ennek az igazságnak a fényében egyesek szerint újra kell értelmeznünk minden más igazságot, mert a mindent elsőprő kegyelem mindent megváltoztat. Tehát, egyes gyülekezetek, s azok előjárói reformációt kezdeményeznek, mondván a büngyülöllet, a szentség, a bűnrendezés stb. elavult fogalmakká váltak. Ezért hatályon kívül helyezik őket, illetve az idő elteltével, olyan összefüggésben tanítják hogy a hívőnek ne okozzanak bántódást. Természetesen így megfosztják a hívőket a változás lehetőségétől attól hogy az egyház helyreálljon, megszentelődjön. Ezek már olyan szövődmények, melyek a kegyelemtan gyümölcseinek tekinthetők.

Az egyház ma kiskorú, és sajnos megrekedt ebben az állapotban.

Az Ige határozottan int bennünket hogy a kiskorúságot el kell hagyni, és be kell lépni az érett felnőttkorba. Amennyiben ez nem történik meg, jön majd új trend, új irányzat, új tanítások, és akkor majd azok fognak minket meghatározni. Sodródó Egyházat látok. Gyermekeket akiket ilyen meg olyan tanítók csalogatnak, csábítanak, befolyásolnak.

Hallanunk, értenünk kell, hogy mit mond ma a Szent Szellem nekünk, az Egyháznak.

Hallanunk, értenünk kell, figyelniünk a körülöttünk zajló eseményeket, hogy ne sodortassunk el.

Hallanunk, értenünk kell, mi Isten szemében szent és mi az ami szentségtelen.

Ehhez viszont ki kell lépni a komfortzónánkból, abból a puha langymeleg megszokott életből ami biztonságot ad, és körbetekinteni. A világ megváltozott (és rettentő tempóban, dinamikus fejlődik), s vele együtt az Egyház is (olyan értelemben, hogy a világhoz képest lemaradt, stagnál). A struccpolitika nem megoldás. Nem véd meg bennünket azoktól az eseményektől amik épp zajlanak, és amik közelegnek. Elő kell

vennünk a Bibliánkat, és Szent Szellem által friss bölcsességet nyernünk az életünkre, jövőnkre nézve. Különben eltévelyítő tanítások fognak bekebelezni minket és velük együtt a világ is, így aztán védtelenek leszünk a mind újjabb kihívásokkal szemben. Mert a világ túlnőtte az Egyházat, mi pedig szimplán megrekedtünk.

Az Ige melyet megosztottam arra figyelmeztet minket hogy minden ponton növekedjünk abba aki a fej, a Krisztusba. Tehát vissza kell térnünk a kora egyház vezérmottójához, miszerint "Krisztus mindenekfölött"

Az Ő teljessége azt jelenti hogy nem csak a kegyelme, de igazságossága , szentsége, bűngyűlölete egyaránt a sajátunká kell hogy váljon. Ugyanakkor nem helyezhetjük hatályon kívül a számunkra kellemetlen, netán kínos bibliai igéket, melyek azokra a pontokra mutatnak rá, ahol változnunk kell. Az Egyháznak Krisztus teljességéből kell merítenie, táplálkoznia, hogy végre egészséges felnőtt lehessen.

Amin elmélkedtem az elmúlt napokban, hogy a következő trend a kegyelemtantól független irányzat lesz, vagy épp abból fog kipattanni, annak gyümölcse, szövődményeként. Nem tudom, de ami bizonyos, és amit látnunk kell hogy a kegyelemtan irányzata még javában tart, és célja hogy a szellemi életet nem élő keresztények lelkiismeretét elsorvassza. Ha ezt a célt eléri, az emberekkel bármit meg lehet tenni, mivel gyökértelenek, ki lettek forgatva a Krisztus teljességéből.

Nekünk, még van lehetőségünk felelősködni. Ha nem élünk ezzel a lehetőséggel, halálra leszünk ítélve.

Isten nem egy elszédített, elkábított, vegetáló menyasszonyt akar Fia számára, hanem dicsőséges, életteli Egyházat mely szeplő és mindenféle sömör nélkül való, szent, kifogástalan. Én ebben hiszek rendületlenül.

Kelj fel szunnyadó, támadj fel a halottak közül! S majd rád veti fényét a Felkent." Pontosan nézzetek utána, hogy hogyan viselkedtek, ne botorul, hanem bölcsen, áron is megvásároljátok az alkalmat, mert rosszak a napok. Azért hát ne legyetek esztelenek, hanem lássátok be, mi az Úrnak akarata! (Efezus 5:14-17 Csia ford.)

Mit mondjunk hát? Megmaradjunk a vétékben, hogy a kegyelmet megsokasítsuk? Szó sem lehet róla. Vajon mi, akiket halálba vitt a véték, élhetnénk-e még tovább ebben a [vétékben]? (Róma 6:1-2 Csia ford.)

Tergulicza Eszter